

FABU-LÓ 2.

Mese a lótipusok kialakulásáról

Egyszer régen, nagyon régen, még az idők kezdete előtt az Óperenciás tenger partján, az Üveghegy mögötti sűrű erdő selymes fűvű tisztásán éldögélt egy pici ménes. Közel húsz lovacska békésen legelészett, csikót nevelt, heverészett.

A vezérmént Csillagnak hívták, az ükapja után, akire méltán volt büszke ő, a ménese, de az egész ló-társadalom. Csillag ükapja volt az a híres ló a Hófehér ménesből, aki csikókorában rátalált a Festőre, s az ő tavai segítségével megszínezte az összes lovat a világon.

Csillag fekete volt, fején csillaggal, mint minden fiú leszármazottja. Legkisebb fia, aki már elmúlt egy éves, a Bátor névre hallgatott. Bátor is fekete volt, csillaggal a homlokán született. Nevét onnan kapta, hogy már egy hetesen a ménes élére állva kutatta az új ösvényeket.

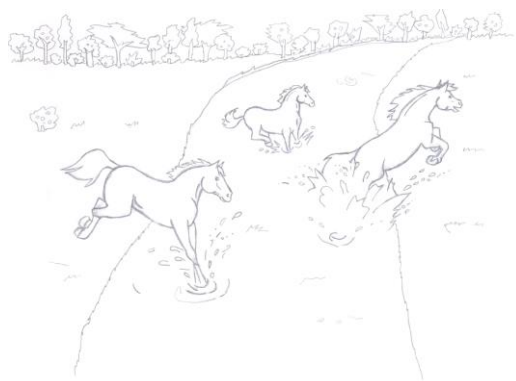
De Bátor nem ment egyedül elől, cimborája Fürge, aki zoknis pej lovacska volt folyton versenyzett vele. Virgonc, a sárga csikó pedig mögöttük bohóckodott.

Bátor, Fürge és Virgonc már kiscsikó korukban összebarátkoztak, s azóta is elválaszthatatlan barátok.

Ma már több mint egy éve, hogy először együtt keltek át a folyón, ami az erdőt átszeli. Bátor kedvenc játéka volt a folyónál, hogy bevágta a habokba, átgázolt a vízen és miközben kiugrott a partra kiabálta:

- Én vagyok Csillag, az a ló, aki először lett fekete! Kövessetek és legyetek színesek!

Ekkor barátai is mindig beugrottak a vízbe, ficáinkoltak, s amikor partot értek egymást túlkiabálva nyerítettek:

- Én vagyok a hatalmas Szikla – kiáltotta vidáman Virgonc – Szíнем mint az aranyló búzkalász!

- Én vagyok a legszebb ló, színem mint az anyaföld – mondta Fürge.

Ezután újra meg újra beugráltak a vízbe, együtt hancúroztak, úszkáltak, nevetgéltek.

Ez volt az egyik legkedvesebb játékuk. A másik a felfedező volt. Azt gondolták, hogy a Festő – aki az őseiket megfestette – még ma is él, s megkereshetik.

Épp hazafelé tartottak egy nagyobb felfedező kirándulásból, amikor Virgonc felkiáltott:

- Hova tűnt a ménes?

Mindhárman csodálkozva meredtek a domb tetejéről lefele a völgybe, de nem láttak egy lovat sem. Szemük körbepásztázta a völgyet, a környező dombokat, sziklákat, de egyikük sem látott semmit.

- Menjünk le! – mondta Virgonc – Lentről többet látunk! – azzal elindult lefelé. Bátor utána baktatott, s közben halkán mormolta:

- Lehet, hogy csak elbújtak a vadak elől!

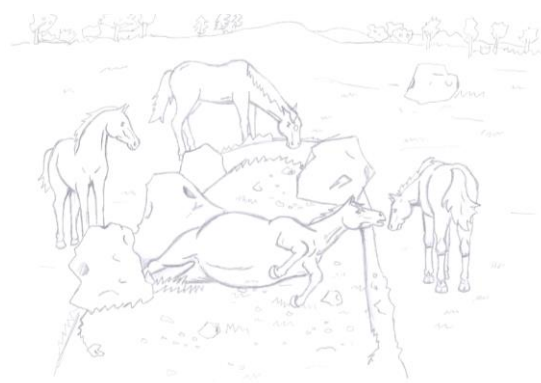
Ahogy haladtak a völgy felé, halk szuszogást hallottak. Arra indultak. Egy szikla tövében, összetörve feküdt a ménes egy öreg kancája, Bársony. Mindhárman odaszaladtak, aggódva kérdezték:

- Mi történt Bársony? Fel tudsz állni? – kérdezte Bátor.

- Jaj! Nem. – nyöszörögte Bársony – Én már nem állok fel többet.

- Mi történt? Hol vannak a többiek? – sürgette Virgonc.

- Megtámadták a falut – mondta szomorú hangon Bársony – Rengetegen voltak, a kétlábú szörnyek hosszú botokkal, kövekkel meg indákkal. Akit nem tudtak elfogni, azt megölték és úgy vitték magukkal. Én menekülés közben lezuhantam. Megsebesített egy szúrós ág, esés közben pedig úgy ösztörtem magam, hogy mozdulni sem tudok!

- Szegény Bársony! – mondta Fürge – És ha megpróbálnánk lábra állítani?

- Áh! Nem, gyerekek! Nekem végem. Elmegyek az örök vágtimezőkre. – Bársony sóhajtott egy mélyet – De azért örülök, hogy ti megmenekültetek! Vigyázzatok! Óvakodjatok a kétlábú szörnyektől!

- Ne félj! Messze elkerüljük őket! – mondta Virgonc.

- És kiszabadítjuk a többieket – vágta rá Bátor.

- Nem! Nem! – kiáltotta Bársony – Ne légy csacsi! Nagyon erősek, sokan vannak! – újra sóhajtott, már nagyon gyenge volt, csak suttogott: - Meneküljetek és felejtsetek el a ménest! Keressetek új családot! – azzal behunyta a szemét és örökre elaludt.

A három csikó szomorúan, lehajtott fejjel állt fölötté, szemükből könnycsepp gördült. Amikor Bátor könnycseppjei földet értek, hirtelen ötlete támadt:

- Keressük meg a Tündéreket, akik teremtettek mindet, vagy a Festőt, aki elvezethet hozzájuk! A tündérek biztos segítenének, hogy ne legyünk ilyen védtelenek!

- De mégis mit kérnél tőlük? – kérdezte Virgonc.

Bátor felemelte a fejét, kihúzta magát és mondta: - Azt kérném, hogy hatalmas lehessek, nagyobb mint a kétlábúak, vastag lábakkal, erős testtel, hogy ha ránk támadnak, szembe tudjak szállni velük!

- Én inkább gyorsabb lábakat kérnék tőlük – kiáltotta Fürge – Mert akkor elszaladhatnánk előlük. Meg kitarást is kérnék, hogy sokáig szaladhassak!

Virgonc nézte két lelkes barátját, gondolkozott, kinek adjon igazat, míg végül így szólt: - Én nem akarnék sem harcolni, sem szaladni. Egyszerűbb volna elbújni!

- Gondolkozz Virgonc! – mondta Bátor – A sziklás erdőkben tudnánk elbújni, de oda nem mehetünk, mert a patáink nem bírják a sziklákat, szétrepedezik és kibicsaklik a lábunk!

- Bizony! – helyeselt Fűrge – Arról nem is beszélve, hogy a hegyekben gyér a fű, nincs jó táplálék, csak éhezni!

- Hát ez az! – mondta Virgonc – Akkor hát kemény patákat, sziklajáró lábakat kérek és olyan gyomrot, ami a szegényesebb táplálékot is jól hasznosítja!

- Álmodozz csak! – mondta Fűrge

- Miért? Az hogy hatalmasabb vagy gyorsabbak legyünk ugyanolyan álmom! – válaszolta Virgonc.

- Nem – vágta rá határozottan Bátor – Most rögtön indulunk és megtaláljuk a Festőt! Ő pedig elvezet a tündérekhez!

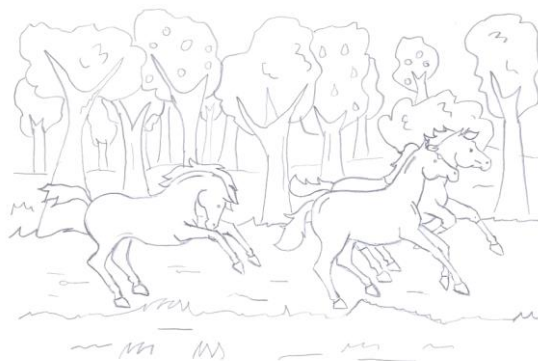
- Igen! Igen! Menjünk! – mondta Fűrge.

Mindhárman összenéztek, majd rápillantottak Bársonyra.

- Ég veled Bársony – mondták mindhárman, azzal sarkon fordultak és felváltattak a dombtetőre.

A domb tetején megálltak. Virgonc és Fűrge Bátorra nézett és megkérdezték: - Merre?

- Amerre még nem jártunk. Induljunk a nagy hegy felé! – s amint kimondta már el is kezdett szaladni, a többiek követték.

Ahol füves részre tévedtek ott vágattak, a földes ösvényeken ügettek, ahol sziklás, kemény volt a talaj, óvatosan lépkedtek.

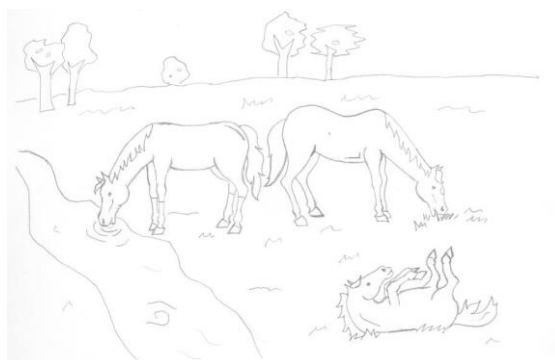
A kis csapatot Bársony vezette, fekete szőrén csillogott a napfény, fején a csillag mint bűvös fehérség mutatta az utat.

Utána Fűrge lépkedett, pej színét az izzadtság egész sötétre festette, csak lábain a zoknik világítottak.

Virgonc néha lemaradozott, hempergett a hűvös árnyas részeken, majd a többiek után robogott. Sárga szőre néha zöldesnek látszott a fűben hempergéstől.

Estig barangoltak megállás nélkül. Mikor leszállt az éj, egy tisztáshoz értek, amit egy édesvízi patak szelt át.

- Itt megpihenünk – mondta Bátor, azzal nekiállt enni a finom fűből. Fűrge a patakhoz lépkedett, szomjas volt, így hát ivott friss vizéből. Virgonc leheveredett, néhányszor megfordult, bukfencelt, majd fekvő helyzetben elkezdte eszegetni a fűvet.

Az éjszaka pihenéssel telt. Ettek, ittak, aludtak. Hajnalban kissé fáradtan de lelkesen újra útnak indult a csapat.

Meglepően gyorsan haladtak. Dél tájban már a nagy hegy felénél tartottak. Virgonc pihenőt könyörgött ki, a többiek sem bánták. Víz ugyan nem volt, de néhány növény gyökerében találtak annyi folyadékot, amennyi elegendő volt szomjukat oltani.

A pihenő után újra útnak indultak. A hegyen felfelé nem találkoztak másokkal, csak madarak, bogarak voltak útitársaik. Az egész hegy csendes volt. Túláságosan is csendes. Mire újra beesteledett majdnem felértek a nagy hegy tetejére.

A második éjszakát egy barlang bejáratánál töltötték. Hűvös volt az éjjel, a három csikó összebújva aludt, hogy ne fázzon.

A reggeli nap fénye kicsit átmelegítette őket és újult erővel indultak a csúcsra. Nem beszélgettek, csak mentek. Mentek. Amíg fel nem értek a nagy hegy legtetejére.

A hegy csúcsa sivár volt, kietlen, gyér növényzettel. A kilátás viszonyt csodás volt. A szél gyors iramra bírta a felhőket, amik a hegycsúcsok között úszkáltak.

Tényleg ez volt a legnagyobb hegy. Minden alacsonyabban volt. Voltak sárgás, barnás, meg zöld dombok, erdők, tisztások, patakok látszódtak, meg folyók. Minden normálisnak tűnt, kivéve egyet, amit Virgonc vett észre:

- Tényleg kék az a domb ott arra? – s meredten nézett egy kék domb felé. És tényleg. A többi normális dombocska között kékllett egy fura dombocska.

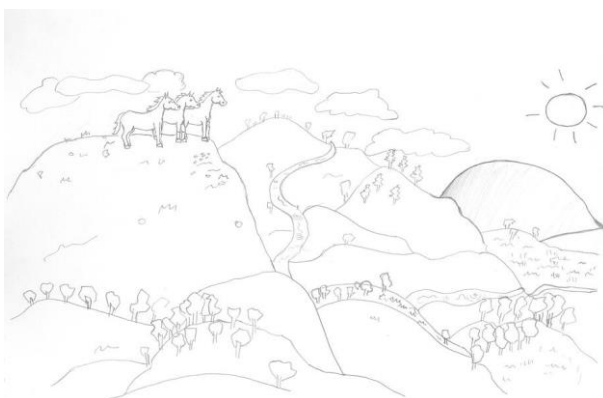
- Az lesz a Festő otthona! – kiáltotta Fürge.

- Igen, meglehet! – mondta Bátor.

- Akkor irány a kék domb! – kiáltotta lelkesen Virgonc – Csak követnünk kell a Napot, ahol lenyugszik, arra kell mennünk!

- Nem rossz ötlet – mondta Bátor – Vagy figyelhetjük a mohákat is! Mindig úgy kell haladunk, hogy a moha legyen balra, a fa jobbra. Ezt hívták a bölcs öregek úgy, hogy napnyugta felé.

- Akkor hát irány napnyugta felé! – kiáltotta Virgonc és már indult is. A többiek követték.

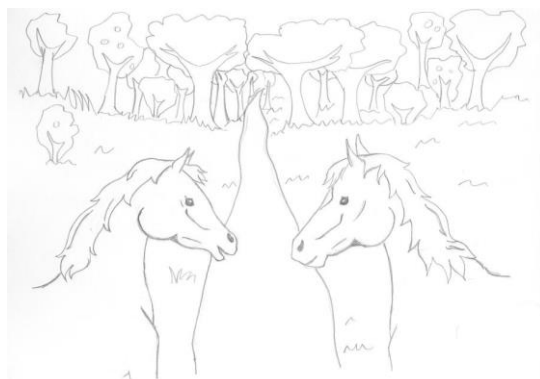

A harmadik éjszakát még a hegyoldalban töltötték, de a negyediket már a völgyben. Az ötödik nap átjutottak az első dombon, a hatodik nap a másodikon, míg a hetedik nap már a kék domb előtt álltak.

Mindhárman csak álltak és nézték a furán kék fákat, bokrokat, a mindenütt kék virágokat és madarakat.

- Szerintetek mi is kékek leszünk, ha bemegyünk az erdőbe? – kérdezte kisé félve Fürge.

- Ne butáskodj! – mondta Bátor. Aztán elgondolkozott: - Ha nem itt lakik a Festő, akit régen erdei kék boszorkánynak hívtak, akkor sehol! Gyertek! Keressük meg!

Azzal becsörtettek a kék erdőbe. Az ösvény szürkés kék volt, a fák törzse és ágai szinte feketék, de még kékek. A lomb világostól egészen a sötét zöldeskékig különböző színekben pompázott.

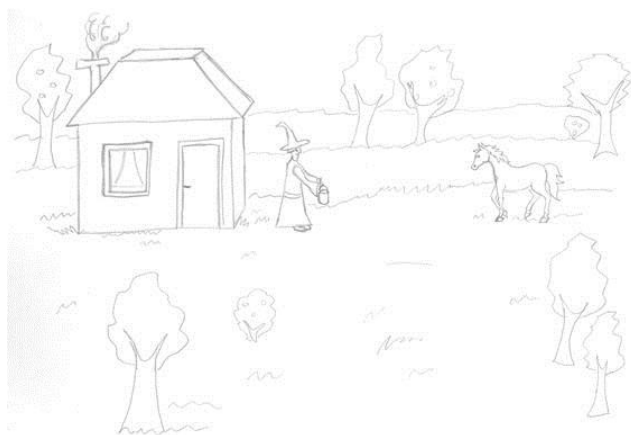
- Szerintetek a kék fű íze kék? – kérdezte mosolyogva Virgonc.

- Kóstold meg! – válaszolt Fürge – De ne lepődj meg ha hátul is kéken jön ki!

Bátorral összenéztek és nevettek. Virgonc csak állt megilletődve. Éhes volt, de nem mert enni a kék fűből. Végül túltette megállt a kérdésen és barátaival együtt nevetett.

Jókedvvel, tele reményekkel csörtettek a kék dombra, a kék erdő közepébe. Addig mentek míg egy tisztáson megpillantottak egy kék házacskát. Kék volt a fala, a teteje, a kéménye, de még a kerítés is kék volt. Csak a Festő arca volt hófehér, aki a házikó ajtajában állt és nem mozdult. Meg volt lepődve.

A három bátor csikó lassan közeledett felé. A Festőn kék sapka, kék ruha és kék lábbeli volt. Kezében kék vödröt tartott. Csak állt megdöbbenően és bámulta a fura jövevényeket.

Bátor megállt a Festő előtt, illedelmesen meghajolt és köszöntötte őt:

- Üdvözöllek! Ha nem tévedek, te vagy a hatalmas Festő!? – kérdezte.

- Háát – mondta a Festő – Én volnék. De ti kik vagytok? – kérdezte meglepettségét nem titkolva.

- Az én nevem Bátor. Az ük-ük apámat Csillagnak hívták. Ő volt az a ló, amely először lett színes. Ők pedig a barátaim: Fürge és Virgonc – mondta Bátor.

- Vagy úgy! – mondta a Festő – Ki más merészkedne ide, mint az egykori Hófehér ménes leszármazottjai! Valami lehet a véretekben, ami öröklődik! Folyton rám táltok! – mondta kissé fanyar humorral.

- Ne haragudj, de jó okunk van rá – válaszolta Bátor.

- Nofene!? És mi az? – kérdezte a Festő.

- Segítségért jöttünk. A kihalás veszélye fenyeget, mert a kétlábú szörnyek vadásznak ránk! – kezdte Bátor.

- Az emberekre gondolsz? – kérdezte a Festő.

- Igen. Így is hívhatjuk őket. Elrabolták és leigázták a családunkat. A ménesből csak mi maradtunk. Ezért jöttünk hozzád, hogy segíts nekünk megtalálni a tündéreket, akik teremtettek minket. Csak ők segíthetnek nekünk, hogy erősebbek vagy gyorsabbak lehessünk!

- A tündérekhöz nem lehet csak úgy bejelentkezni! – válaszolt a Festő – Nem szeretik a váratlan látogatókat! Különben sem állnak velem szóba az óta az incidens óta, hogy az ük-ükapád bajba kevert!

- Nagyon sajnálom. – mondta Bátor – De azért tudod, hogy hol találom őket?

- Tudom – mondta a Festő.

- És megmondod? – faggatta tovább Bátor.

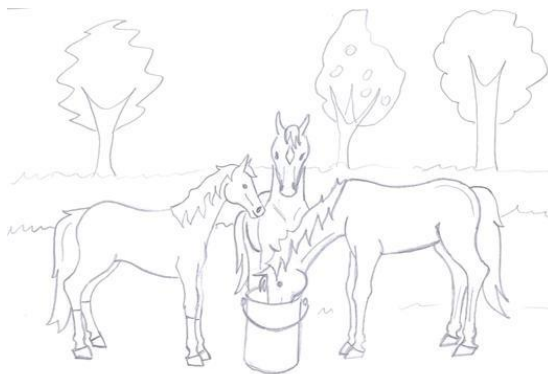
- Meg – válaszolta a Festő.

A három csikó némán állt, fülüket a Festő felé fordították, nehogy egyetlen szó is elsikkadjon.

- Vissza kell mennetek az Óperenciás tenger partjához. A tündérekhöz nem juthattok el, mert ők egy szigeten laknak, de néhány fiatal tündérlány a tengerpartra jár minden hajnalban kagylókat gyűjteni. Beszéljetek velük, de ne mondjátok, hogy velem találkoztatok! – mondta a Festő, majd letette a kezében lévő vödröt. A kék vödör tele volt normális színű magokkal.

- Kértek egy kis zabot? Még nem festettem meg.

- Naná! – ujjongott Virgonc. Mindhárman a vödör fölé álltak, felváltva tették bele a fejüket, hogy igazságosan elosz-
szák a tápláló finomságot. A végét Virgoncnak hagyták, aki rendesen kinyalta a vödröt.

Közben a másik két csikó elégedetten nézett a Festőre – Köszönjük – mondta Bátor – A zabot is és hogy segítettél. Remélem, atündérek nem olyan szigorúak ahogy állítod és talán ha segítenek rajtunk, szólhatunk néhány jó szót az érdekedben.

- Csak óvatosan – mondta a Festő – Itt megtűrnek, de ha még mérgesebbek lennének, még innen is menekülnöm kellene!

- Ne félj! Óvatosak leszünk! – válaszolta Bátor – És most búcsúzunk is, hosszú még az út, indulunk is!

- Jó utat és járjatok sikerrel! – kiáltotta a Festő a három csikó után, akiknek már csak vágató hátsóit látta.

A kék erdőből kiérve Virgonc első dolga volt, hogy szakítson az igazi színű fűből.

- Jaj! De ijesztő volt az a kékség! – mondta falatozás közben Virgonc.

- Szerintem vagány volt – mondta Bátor – Fekete bundám remekül illett a környezethez!

- Hát igen! Mondta Fürge – Szegény Virgonc sárga bundája és szőke sörénye meg szinte világított a nagy kékségben!

Nevetgélve bandukoltak a sziklás, köves ösvényeken fel és le.

Az út visszafelé már ismerős volt, ugyanúgy hét napig tartott mint idefelé.

A hetedik napon nem nevetgéltek, nem is beszélgettek, csak némán közelítették meg a régi otthonukat. Ijesztően üres volt a völgy, ahol régen laktak. Bátor szólalt meg elsőnek: - Szerintem ne itt táborozzunk le, hanem rögtön menjünk a tengerpartra!

- Jó ötlet – mondta Fürge – Nem szívesen tölteném itt az éjszakát!

- Szerintem is jobb a tengerpart – helyeselt Virgonc.

Meg sem álltak az Óperenciás tenger partjáig.

Beszaladtak a habokba, megmártóztak, majd felfrissülve a parti homokba hemperegtek. Már csak egyet kell aludni és közel a cél. Reményekkel tele aludt el a három fáradt utazó.

A hajnali nap sugarai megcirógatták a csikókat, friss szellő fújt a tenger felől és halk nevetgélés hallatszott.

Mindhárman ébren voltak. Csendesen közeledtek a hangok felé. A parton három aranyhajú tündérlány selyemkötényébe gyűjtötte a kagylókat, ahogy azt a Festő mondta.

A tündérek felforgatták a kagylókat. Amelyikben még élt a csiga, visszadobták a tengerbe, amelyik üres volt, kimosták és a kötényükbe tették.

Persze közben rengeteg alkalom nyúlt arra, hogy egymást lefröcsköljék, annak ellenére, hogy a víz mintha lepergett volna róluk, nem volt vizes a ruhájuk, egyikük térdig gázolt a hullámokba.

Virgonc kicsit távolabb beosont a vízbe és a part mentén a hullámokban közelített a tündérek felé. Két barátja messziről figyelt.

Az egyik tündér hamar észrevette. Előbb megriadt, menekülni akart, de rájött, hogy nem tengeri szörny közelít, csak egy paci.

Virgonc szőke sörényét a szél borzolta, sárga testét sötétre festette a víz. A tündérlány szépnek találta, odaszólt a többieknek: - Nézzétek! Egy lovacska! És milyen mókás!

A többiek is arra fordultak, egyikük kiejtette kezéből kötényét és a kagylók a földre hullottak. A másik tündér a hasát fogta a nevetéstől, mert Virgonc ki-be ugrált a hullámok és a part között, bukfencelt, szóval virgonckodott. Ez rögtön megtetszett a tündéreknek.

A három tündérlány körbeállta Virgoncot. Nevetgéltek, nézték őt. Virgonc ekkor megállt, rájuk nézett, meghajolt és így szólt: - Tiszteletem a gyönyörű hölgyeknek!

- Nahát! Egy vicces, de udvarias lovacska! - mondta a legidősebb tündérlány- Ki vagy?

- A nevem Virgonc, szépséges tündérlány. És téged hogy hívnak?

- Én Aléna vagyok, ők pedig a hűgaim: Belona és Dulona. - válaszolt a tündér.

- Nagyon örvendek! - mondta Virgonc és újra meghajolt - Had mutassam be a barátaimat - mutatott a part felől közelgőkre - Fürge és Bátor.

Mindkét csikó illedelmesen fejét hajtott.

- Tiszteletem! - mondta Bátor

- Reméljük, nem ijedtetek meg tőlünk!? - kérdezte Fürge.

- Nos! - kezdte Aléna - Meglepő, hogy ilyen korai órában találkozunk! Mi járatban erre?

- Titeket kerestünk - mondta Bátor kertelés nélkül. Nagy levegőt vett, majd belekezdett: - Ti vagytok azok a csodálatos tündérek, akik megteremtettétek nemzetségünket, nektek köszönhetjük az életünket. De az elmúlt időben egyre kisebb az esélyünk a túlélésre. Vadásznak ránk. Nem vagyunk elég gyorsak, és elég erősek ahhoz, hogy megvéddhessük magunkat.

- Segítsetek! – vágott közbe Virgonc – Vagy még pár év és nem láttok több lovat a világon!

A tündérek szomorú szemmel álltak. Aléna szólalt meg:

- Sajnos hallottunk róla, hogy veszélybe kerültetek. A tündérkirálynő szerint még nincs komoly veszély!

- Hét napig vándoroltunk és nem találkoztunk lovakkal – mondta komolyan Bátor – Szerinted rajtunk kívül hány ló él még a világon?

A tündérek mind meglepődtek, összenéztek, s Aléna újra megszólalt:

- Menjünk hűgaim! Siessünk anyánkhoz és kérjünk segítséget! A helyzet komolyabb, mind gondoltuk! – azzal a lovakhoz fordult: - Maradjatok a parton. Sietünk vissza! – meg sem várták a választ, a habokba vetették magukat és eltűntek a tengerben.

A három lovacska reménykedve állt a parton, figyelték ahogy az Óperenciás tenger hullámai mossák a homokba süllyedt kagylókat. Néhány perc után feleszméltek a bambulásból:

- Talán megmenekülhetünk! – mondta Virgonc reménykedve.

- Igen! Csak a tündérkirálynő is ilyen segítőkész legyen, mint a lányai! – válaszolta Fürge.

- Nincs más dolgunk, mint várunk. – mondta Bátor, azzal elindult a part menti füves rész felé legelni. A többiek követték.

Pihenéssel telt a napjuk. A várakozás nagyon hosszúnak tűnt, olyan volt az a nap, mintha már több nap telt volna el. Végül este lett és nem jöttek vissza a tündérek.

- Nem segítenek! – mondta szomorúan Fürge.

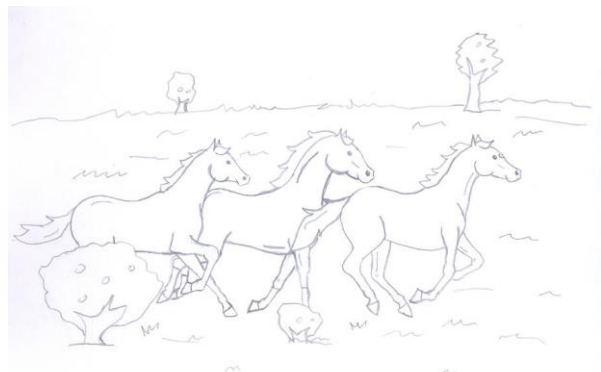
- Majd hajnalban! – válaszolta bátorítóan Bátor.

- Úgy legyen – hagyta rájuk Virgonc, majd álomba hajtotta a fejét.

Az éjszaka hűvös volt, a csikók összebújva aludtak. A tündérek ébresztették őket.

- Gyertek lovacskák! – mondta Aléna – A parton vár rátok a Tündérkirálynő!

A lovak felpattantak, megrázták magukat és már vágottak is a part felé.

A Tündérkirálynő a tenger habjai között egy hatalmas kagyló tetején állt. Aranyszínű hosszú haját a szél borzolta, selyemruhája a tengerbe hullott.

A lovacsákák megálltak a parton, meghajoltak előtte. A tündérlányok mögöttük álltak.

- Lovacsákák! – kezdte a Tündérkirálynő – Mivel szívemnek kedvesek vagytok, s lányaim is csupa jót meséltek rólatok úgy döntöttem, ajándékozok nektek egy fürt varázs-szőlőt. A szőlő minden szeme bűvös.

- Mit tegyünk a szőlővel? – kérdezte Bátor.

- Az leszel amit megeszel! – válaszolta sejtelmesen a Tündérkirálynő, majd megfordult és kagylójával együtt eltűnt a habokban.

Bátor, Fürge és Virgonc csodálkozva bámulták az előttük heverő szőlőfürtöt. 7 hatalmas lila szem volt rajta.

- Most mi legyen? – kérdezte Fürge.

- Együk meg! – mondta Virgonc.

- El kell osztanunk testvériesen – mondta Bátor. – De hogyan?

- Majd én segítek! – vágott közbe Aléna, azzal megfogta a fürtöt és leszákított egy szemet. Ekkor a szőlőszem varázslatosan csillogni kezdett, s megszólalt:

- Ha engem megeszel, hatalmas leszel!

- Ki szeretne nagy lenni? – kérdezte Aléna kezében a szőlővel.

- Én! – válaszolta Bátor.

Aléna Bátor felé nyújtotta a szőlőszemet. Bátor alig hogy lenyelte, elkezdett nőni. Megnyúltak a lábai, a nyaka, a feje, mindene nagyobb lett, mint társaié.

- Húha! – mondták egyszerre a lovacsákák.

- Nézzük a következőt! – mondta Aléna és már szakította is a második szemet:

- Ha megeszel, gyors leszel! – suttogta a második szőlőszem. Fürge előrébb lépett és lelkesen szól:

- Minden vágyam, hogy gyorsabb lehessenek! – mondta, s már meg is kapta a varázs szőlőszemet. Látszólag semmi sem történt, de tudta, hogy ő a lett a leggyorsabb ló a világon.

Aléna szorgalmasan szedegette sorban a szőlőszemeket. A harmadik szem így szólt:

- Hegyen-völgyön biztosan jársz ha én a tiéd leszek!
- Virgonc! – mondta Bátor – Ezt neked találták ki! Edd meg!

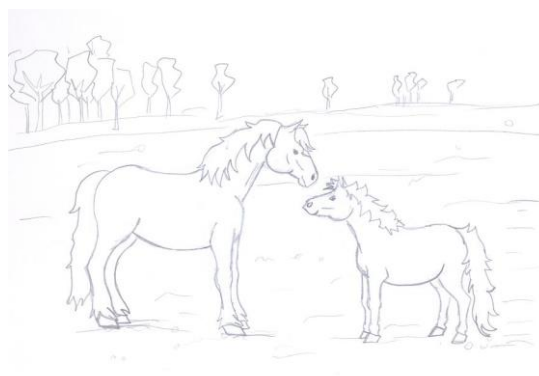
Virgoncé lett a harmadik szőlőszem. Lábai megrövidültek és megvastagodtak. Teste lábához arányosan tömzsibb lett. Érezte, hogy patái megkeményedtek, megerősödtek.

Ekkor a negyedik szőlőszem is megszólalt:

- Erős vagyok és nyugodt, legyél te is az!
- Ez nekem szólt! – kiáltott Bátor és befalta a negyedik szőlőszemet. Hatalmas termete megerősödött, szügye csak úgy duzzadt az izmoktól.

Az ötödik szőlőszem így szólt:

- Nálam kitartóbb csak akkor leszel ha megeszel! – alig hogy kimondta, már Fürge szájában találta magát. Fürge érezte, hogy szíve és tüdeje többre lett képes, mint azelőtt.

A hatodik szőlőszem azt suttogta:

- Száraz kórón is elélhetsz ha a tiéd leszek!

Virgoncé lett ez a szőlőszem. Hirtelen el is múlt az állandó éhségérzete. Érezte, hogy átváltozott a gyomra.

A szőlőfürtön már csak egy szem maradt. A három ló összenézett: - Kié legyen az utolsó? – tette fel a kérdést Aléna.

- Mit tud a hetedik szőlőszem? – kérdezte Fürge.

Aléna leszakította az utolsó szemet, amely így szólt:

- Aki engem megesz két szép szárnya lesz!

A lovacsákák összenéztek:

- Szárnyak? Minek? – kérdezte a hatalmas fekete ló csillaggal a homlokán. Izmai csak úgy dagadtak az erőtlől, méltán viselhette továbbra is a Bátor nevet.

- Tényleg? Ki akarna repülni, amikor a világon a leggyorsabb lettem? – tette fel a kérdést Fürge.

- Sok hasznát én sem venném – tette hozzá Virgonc – Nincs olyan szikla amin át ne kelnék ilyen lábakkal – s lenézett kemény patáira, tömzsi de erős lábaira – Meg aztán a repülés közben enni sem lehet!

- Akkor hát mi legyen? – kérdezte Aléna.

- Tartsd meg magadnak! – mondta Bátor. Biztos szép lennél szárnyakkal is!

- Oh! De hisz nekünk van szárnyunk, csak nem mindig használjuk! – nevette Aléna

- Akkor tedd el emlékbe – monda Fűrge.

- Elteszem. – válaszolta Aléna – Elzárva egy jégsziclába, hogy megtartsam az erejét, s ha úgy gondoljátok, hogy szükségetek van rá, majd érte jöttök!

- Így jó lesz! – monda Bátor.

- Köszönjük nektek – monda Fűrge a tündérlányokra mosolyogva.

- Remélem még találkozunk! – monda Virgonc búcsúzásként.

- Ég veletek – mondták a tündérlányok, s ahogy szoktak, eltűntek a habokban.

Ezután a három ló úgy döntött szétválík és más-más helyen alapít családot. Tudták, hogy az a küldetésük, hogy megmentsek a lovakat a kipusztulástól.

Bátor nyugat felé ment.

A hűvösebb, dús legelőket kereste, ahol hatalmas termetéhez méltó eleséget talál.

A kancák örömmel csatlakoztak hozzá, könnyen alapított családot, hiszen minden ló érezhette hatalmas termete mellett a biztonságot.

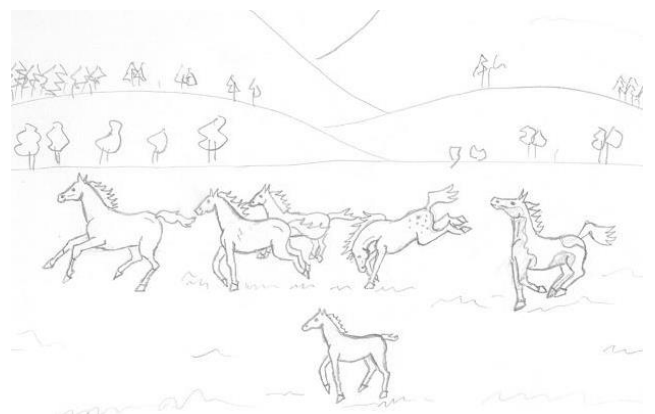
Gyermekei mind hatalmasok lettek, erősek, nyugodtak.

Úgy hívták őket, a hidegvérűek.

Fűrge dél felé indult szerencsét próbálni.

Az emberek varázslatos lénynek tartották mert olyan gyors volt, hogy nem tudták elfogni.

Ménest úgy alapított, hogy kijátszotta a kétlábúakat, megszöktette fogságban tartott lótársait, akik örömmel csatlakoztak hozzá.

Fűrge minden csikója nagyon gyors lett. A hatalmas tempó miatt, meleg vagy forróvérű ménesnek hívták az ő családját.

Virgonc a keleti erdőbe vetette magát.

Itt találkozott lótársaival akik kétségbeesésükben az erdőbe menekültek.

Csodálták őt, milyen könnyen mássza meg a sziklákat és milyen jó kondiban van.

Az erdei boszorkák póniknak nevezték el Virgonc ménesét és leszármazottjait.

Ahogy telt múlt az idő, s Bátor, Fürge, Virgonc már az örök vágátamezőkről figyelték ük-ük unokáikat Aléna, a tündérlány még vigyázott az utolsó szem varázs szőlőszemre. Reménykedett, hogy egyszer még láthat szárnyas lovacskát...

Vége..?